

и кобилната на гърба ще отговаря. Че то не е майка, ами скрипя. Като скърцилише збои на дъщеря си, то, горката, трѣска я втрисаше.

Най-сѣтливъ Иванъ поиска Златка, и майка ѝ сама направила пазарлък: прѣстенъ тодежъ, менѣжъ, кога е станало, никой не угади, сичко са вършило скритомъ.... Какъ да е, свадбата са свърши и Златка стана деду-Петкова снаха. Ний и отъ напрѣдъ знаехме какъ си животѣятъ двѣтѣ стари снахи Петкови, какъа цигания владаше въ тѣзи кѣша, по откато влѣзе и Златка помежду тѣхъ, сичко излѣзе на бѣлянката. Еднѣжъ сварихъ Злата у майкини ѝ като плачеше и приказваше на майка си.

— То, мале, не било кѣша нѣ свинарница, думаше Златка, кой дѣ каквото похване, дѣто завърне, тамъ ще го остави тамъ ще си окапе, вмириено, други го непослаща. Вчера, като са свадиха двѣ етърви, сбиха са, та шѣха да си испокжсагъ косатѣ. Че и мене хванаха да вторачатъ за туй, за унуй, пъкъ азъ баръ да зная още кое на кадѣ е.

— Мълчъ! Клета дъще, да не сжмъ та чула още единъ пхтъ да са оплуквашъ, че жива та закопавамъ. Не ли ти е сичко много? изрѣва майката....

— Много, нѣ опостяло са таково много, отговори Златка и заплака.

Менѣ ми домия Златка, защото я знаяхъ, че бѣше христи-мо, мирво и чисто момиче.

Не са минаха и два мѣсеца, когато захвана да са чува, че Златинитѣ етърви я зели на подбивъ, и сѣки день я расплакватъ, а по нѣкоганъ я и посмушквали; чѣсто тѣ захванали да я ко-владятъ на свекра ѝ. Най-сѣтливъ, единъ день са чу, че нейнитѣ етърви, ведно съ мжхетѣ си хубевѣ я поступали, защото дѣто, унъ, била казала, че кѣщата имъ приличала на свинарница и дѣцата на свинчета. А Иванъ, мжжъ ѝ, нищо не чува и нищо не вижда: на мѣсеца еднѣжъ дваждъ си доде и пакъ си отива въ гората при свинитѣ.

Една нощъ, нѣкоя си мома са вършала отъ съсѣдкитѣ ѝ, като заминувала край дѣдо-Петковата кѣша, зачула нѣщо като плачъ; то било въ кѣщичката на Ивана. Златка плачала и са рѣдяла предъ него, тржшкала са и си търгала косата. — Ще са